

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 19-048

Appellant is op 4 oktober 2019 in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 88150 op de klacht van de bondscompetitie leider van de KNZB:

Datum: 4 oktober 2019.
Sanctie: met ingang van 4 oktober 2019 onvoorwaardelijk het recht deel te nemen aan alle bindende waterpolowedstrijden waarin het team waarvoor appellant als vaste speler staat of wordt opgegeven, 2 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio en voor KNZB teams.
Overweging: onbesuisd spel (wangedrag art. L6.1).
Wedstrijd: AZC H3 – WIDEX GZC DONK H3, gespeeld op 28 september 2019.

Aan appellant is per 4 oktober opschorting van de door de Tuchtcommissie opgelegde straf verleend.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appellant behandeld op 14 oktober 2019. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. J.R. Berculo, voorzitter, mr. F.W. Drost, lid, en F.A.W.P. van Lierop, fungerend secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift, de reactie van tegenstander L., die het voorval van dichtbij heeft gezien en de aanvullende verklaring van scheidsrechter H. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appellant – vergezeld van zijn vader en coach – gehoord.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appellant ten laste wordt gelegd dat hij zich – na te zijn vastgehouden – probeerde los te rukken van zijn tegenstander, hetgeen door de scheidsrechter is bestraft met een UMV wegens onbesuisd spel. Appellant ontkent zich daaraan schuldig te hebben gemaakt en verklaart in zijn beroepschrift:
‘Ik zwem naar de midvoor positie, tijdens het zwemmen naar mijn positie word ik gehinderd, ik word op mijn schouder vanaf zeven meter continu tegengehouden door de tegenstander die op mijn schouder afduwt, eenmaal op de midvoor positie ga ik met beide handen uit het water liggen dit omdat ik vrijwel de hele tijd word vastgepakt en word afgefloten als ik mij vrij probeer te maken. Een situatie die in het waterpolo niet als onbekend beschouwd wordt. In die situatie van duel om positie word ik aan mijn rechterhand vast gepakt door de tegenstander cap wit 4, hierop maak ik een beweging met mijn arm en hand om de scheidsrechter te laten zien dat ik word vastgepakt en om mij tegelijkertijd los te maken. Ik maak een beweging met mijn rechter hand richting de speler, dit kon niet anders omdat de speler mij aan mijn arm trok, de trekkende kracht van mijn tegenstander maakt het dat mijn arm die kant op bewoog en getrokken werd. De overtreding begaan door de speler met cap wit 4 resulteerde erin dat mijn hand het lichaam raakte van speler wit 4.’
Ter zitting verduidelijkt appellant het voorval. Hij lag face-to-face met zijn tegenstander, die zijn beide handen vastpakte en vervolgens *‘gooide hij zijn schouder erin’* en duwde hij zijn tegenstander van zich af om los te komen. Appellant verwachtte dat zijn tegenstander zou worden bestraft; de scheidsrechter interpreteerde dit echter als afzetten.

In het tuchtrapport geeft scheidsrechter H. aan dat appellant stevig werd vastgehouden en zich probeerde los te rukken, waarbij hij - voor hem niet duidelijk waarneembaar - deze tegenstander zou hebben geraakt en eindigt zijn rapport met: *‘Na de wedstrijd incident uitvoerig besproken met de aanvaller als de verdediger. De verdediger gaf toe hem stevig te hebben vast gehouden. Na beide verhalen te hebben gehoord, had ik kunnen volstaan met een U20. Ben zelf achter af niet echt gelukkig met de UMV.’*

In zijn aanvullende verklaring merkt de scheidsrechter onder meer op: *‘Op het moment van uitsluiting had het alle schijn van dat het een gerichte actie was om zich vrij te maken van zijn verdediger. Op dat moment kon ik niet zien dat hij stevig werd vastgehouden door zijn tegenstander. Ik heb het vasthouden als zodanig niet waargenomen. Blijft staan dat de actie om zich vrij te maken van dien-aard was dat er sprake was van onbesuisd spel.’*

Tegenstander L. schrijft in zijn verklaring: *‘Ik was dicht bij het voorval aanwezig. Ik heb zeker geen slaande beweging of intentie tot een slaande beweging gezien. Naar mijn inziens wil de speler zich los maken maar dit lukte niet omdat hij aan zijn handen werd vastgehouden.’*

De Commissie van Beroep overweegt als volgt:

4. De Commissie van Beroep overweegt dat het voor haar aannemelijk is geworden, dat appellant na aan beide handen te zijn vastgehouden, een losrukkende beweging heeft gemaakt zonder dat hierbij opzet in het spel

was, hetgeen is bevestigd door een tegenstander van appellant. Daarnaast geeft de scheidsrechter aan dat hij het vasthouden niet heeft waargenomen en de overtreding in feite had moeten bestraffen met een U20. Deze overwegingen in aanmerking nemende acht de Commissie van Beroep de actie van appellant tijdens de wedstrijd voldoende bestraft.

De Commissie van Beroep beslist derhalve:

- a) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 4 oktober 2019.
- b) De Commissie van Beroep acht de actie van appellant vanwege de hem tijdens de wedstrijd opgelegde U20 voldoende bestraft.
- c) De Commissie van Beroep veroordeelt appellant tot een bijdrage van € 65,- in de kosten van het geding in eerste aanleg, waarvoor de Bondspenningmeester wordt verzocht de vereniging WIDEX GZC DONK te belasten.

Nieuwegein, 21 oktober 2019

mr. J.R. Berculo, voorzitter

mr. F.W. Drost, lid

F.A.W.P. van Lierop fungerend secretaris